

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 55/21
Luxemburg, 15 aprilie 2021

Hotărârea în cauza C-194/19,
H. A./État belge

Un solicitant de azil trebuie să poată invoca împrejurări ulterioare adoptării unei decizii de transfer împotriva căreia exercită o cale de atac

Revine fiecărui stat membru atribuția de a stabili modalitățile procedurale aplicabile acțiunilor în justiție destinate să garanteze această protecție jurisdicțională efectivă

H. A., resortisant al unei țări terțe, a introdus o cerere de azil în Belgia. Cu toate acestea, întrucât autoritățile spaniole au acceptat să îl preia, cererea sa a fost respinsă, iar în privința sa a fost adoptată o decizie de transfer către Spania. La puțin timp după adoptarea acestei decizii, fratele lui H. A. a sosit de asemenea în Belgia și a depus acolo o cerere de azil. În aceste condiții, H. A. a introdus o acțiune împotriva deciziei de transfer adoptate în privința sa, susținând, printre altele, că cererile lor de azil trebuiau examinate împreună.

Această acțiune a fost respinsă pe motiv că sosirea fratelui lui H. A. în Belgia era ulterioară adoptării deciziei în litigiu și că această împrejurare nu putea fi, așadar, luată în considerare pentru a aprecia legalitatea respectivei decizii. H. A. a declarat recurs la Conseil d'État (Consiliul de Stat, Belgia), invocând încălcarea dreptului său la o cale de atac efectivă, astfel cum acesta rezultă din Regulamentul Dublin III¹ și din articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”). Independent de aspectul dacă sosirea fratelui său era efectiv susceptibilă să aibă un impact asupra identității statului membru responsabil de examinarea cererii de azil prezentate de H. A.², Conseil d'État (Consiliul de Stat) trebuie să examineze dacă un solicitant de azil trebuie să se poată prevala de împrejurări ulterioare adoptării unei decizii de transfer care îl privește. Această instanță a decis să adreseze o întrebare Curții în această privință.

Într-o hotărâre de Mare Cameră, Curtea statuează că dreptul Uniunii³ se opune unei legislații naționale care prevede că instanța sesizată cu o acțiune în anulare împotriva unei decizii de transfer nu poate, în cadrul examinării acestei acțiuni, să țină seama de împrejurări ulterioare adoptării acestei decizii care sunt determinante pentru corecta aplicare a Regulamentului Dublin III. Situația este diferită dacă această legislație prevede o cale de atac specifică ce poate fi exercitată în urma apariției unor asemenea împrejurări, cu condiția ca această cale de atac să permită o examinare *ex nunc* a situației persoanei interesate, ale cărei rezultate sunt obligatorii pentru autoritățile naționale competente.

Aprecieria Curții

¹ Articolul 27 din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (JO 2013, L 180, p. 31, denumit în continuare „Regulamentul Dublin III”).

² A se vedea definiția noțiunii de „membri de familie”, care figurează la articolul 2 litera (g) din Regulamentul Dublin III, și articolul 10 din acest regulament.

³ Articolul 27 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III, interpretat în lumina considerentului (19) al acestuia, precum și a articolului 47 din cartă.

Pentru a ajunge la această concluzie, Curtea amintește că Regulamentul Dublin III⁴ prevede că persoana care face obiectul unei decizii de transfer are dreptul la o **cale de atac efectivă** împotriva acestei decizii și că această cale de atac trebuie să cuprindă, printre altele, examinarea aplicării acestui regulament. Ea amintește de asemenea că a statuat deja că solicitantul de protecție internațională trebuie să poată dispune de o cale de atac efectivă și rapidă care să îi permită să invoce împrejurări ulterioare adoptării unei decizii de transfer, atunci când luarea în considerare a acestora este esențială pentru aplicarea corectă a Regulamentului Dublin III⁵.

Cu toate acestea, Curtea subliniază că statele membre nu sunt însă obligate să își organizeze în mod necesar sistemul de căi de atac astfel încât cerința luării în considerare a unor asemenea împrejurări să fie garantată în cadrul examinării căii de atac care urmărește contestarea legalității deciziei de transfer. Astfel, legiuitorul Uniunii nu a armonizat decât unele dintre modalitățile procedurale ale dreptului la o cale de atac împotriva deciziei de transfer, iar Regulamentul Dublin III nu precizează dacă acest drept implică în mod necesar ca instanța sesizată să poată efectua o examinare *ex nunc* a legalității deciziei de transfer. Prin urmare, în temeiul principiului autonomiei procedurale, **revine fiecărui stat membru atribuția de a stabili aceste modalități**, cu condiția ca ele să nu fie mai puțin favorabile decât cele aplicabile unor situații similare supuse dreptului intern (principiul echivalenței) și să **nu facă imposibilă în practică sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite de dreptul Uniunii** (principiul efectivității).

În speță, în ceea ce privește, mai precis, principiul efectivității, Curtea arată că o acțiune în anulare introdusă împotriva unei decizii de transfer în cadrul căreia instanța sesizată nu poate ține seama de împrejurări ulterioare adoptării acestei decizii care sunt determinante pentru corecta aplicare a Regulamentului Dublin III **nu asigură o protecție jurisdicțională suficientă și că ea nu îi permite persoanei interesate să își exercite drepturile pe care i le conferă acest regulament și articolul 47 din cartă**. Cu toate acestea, Curtea adaugă că o asemenea protecție poate fi garantată, în cadrul sistemului jurisdicțional național avut în vedere în ansamblul său, printr-o cale de atac specifică, distinctă de o cale de atac destinată să asigure controlul legalității unei decizii de transfer, care permite să se țină seama de asemenea împrejurări. Această cale de atac specifică trebuie să garanteze însă persoanei interesate posibilitatea de a obține o decizie prin care autoritățile competente ale statului membru solicitant să fie împiedicate să procedeze la transferul său **atunci când o împrejurare ulterioară deciziei de transfer se opune executării sale**. Ea trebuie de asemenea să asigure, atunci când o împrejurare ulterioară implică faptul că statul membru solicitant este responsabil de examinarea cererii de protecție internațională, că autoritățile competente ale acestui stat membru sunt obligate să ia măsurile necesare pentru a admite această responsabilitate și pentru a iniția fără întârziere această examinare. Pe de altă parte, exercitarea acestei căi de atac specifice nu trebuie să fie condiționată de privarea de libertate a persoanei interesate și nici de iminența executării deciziei de transfer.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Este de competența instanței naționale să soluționeze cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 5536

⁴ Articolul 27 alineatul (1) și considerentul (19) din Regulamentul Dublin III.

⁵ A se vedea Hotărârea din 25 octombrie 2017, Shiri, [C-201/16](#) (a se vedea de asemenea [CP nr. 111/17](#)), și Hotărârea din 25 ianuarie 2018, Hasan, [C-360/16](#).